

NUMB หนุ่มฮอตตัวร้าย ผู้ชายเย็นชา 2

ผู้แต่ง : Rainnazo
ภาพประกอบ : Ream
จัดทำโดย : ทีมงาน แกลสส์ พับลิชซิ่ง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
Rainnazo.
Numb หนุ่มฮอตตัวร้าย ผู้ชายเย็นชา 2.
-- กรุงเทพฯ : บงกช พับลิชซิ่ง, 2552.
184 หน้า : ภาพประกอบ.
1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
895. 913
ISBN 978-616-09-0005-3

© สงวนลิขสิทธิ์โดยบริษัท บงกช พับลิชซิ่ง จำกัด
ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือมาดัดแปลง ทำซ้ำหรือจัดพิมพ์
ก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

© 2009 Bongkoch Publishing Co., Ltd.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or
distributed in any form or by any means, or stored in a database or
retrieval system, without prior written permission from the publisher.

พิมพ์บนกระดาษถนอมสายตา อ่านได้นาน
www.greenread.com

จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย โดย บริษัท บงกช พับลิชซิ่ง จำกัด
4/139-140 ม.3 ซ.เพชรเกษม 69 ถ.เลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ
แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กทม. 10160 โทร. 0-2807-7887
โทรสาร 0-2807-7882 www.bongkoch.com

ตำนานนักพิมพ์

กลับมาทักทายสวัสดิ์กับมิตรรักนักอ่านกันอีกครั้ง หลังจากส่งเล่ม 1 ออกไปให้ได้อ่าน Rainnazo ก็ไม่ปล่อยให้ขาดช่วงนาน รีบส่งเล่ม 2 ออกมาให้แฟนหนังสือของเธอได้ติดตามกันต่อ...

หลังจากแพ้เดิมพันจนกลายเป็นจุดเริ่มต้นทำให้วาเลนไทน์ต้องกลายมาเป็นคนดูแลริของพี่ชาย ไม่รู้เพราะความใกล้ชิดหรืออะไร ทำให้ความรู้สึกของทั้งคู่ค่อยๆ เปลี่ยนไป จากที่เคยเกลียดเข้าไส้ก็กลายมาเป็นรู้สึกดี ๆ ด้วย แต่... ขณะที่เรื่องราวเหมือนกำลังจะดำเนินไปด้วยดีก็กลับมีบุคคลที่สามโผล่เข้ามา แถมยังมีมารคอยหยดตัวโตอย่างพี่อัสเตอร์ที่คอยกีดกันขัดขวางไม่ให้เธอกับเชลโล่ได้ใกล้ชิดกันอีกด้วย แต่ยังไม่พอนั้นยังไม่พอ ยังมีเรื่องราวซึ่งควรจะเป็นความลับ แต่ตอนนี้เริ่มจะไม่ลับเข้ามาทำให้เหตุการณ์พลิกผันเปลี่ยนแปลงไปอีก! จากเรื่องราวที่เริ่มต้นเพราะเหตุผลก็อย่าง ก็ทำท่าจะจบลงเพราะเหตุผลก็อย่าง...!?

ถ้าอยากรู้ว่าบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดจะเป็นอย่างไร ความลับที่ว่าคืออะไร แล้วความสัมพันธ์ระหว่างยัยผู้หญิงจอมโหดกับอิตาผู้ชายที่ทำให้บรรยากาศเย็นลงได้ในปริบทานี่ละจะดำเนินไปแบบไหน ก็ขอเชิญไปหาคำตอบกันได้จากในเล่มเลยคะ

^o^

แกลส์ พับลิชซิ่ง

คำนำผู้เขียน

สวีสวีทุกๆ คนนะคะ >O< ยินดีต้อนรับเข้าสู่โลกแห่งความดิบเถื่อน (?) อีกครั้งค่ะ --;; จะว่าไปแล้วในครึ่งหลังของเรื่องก็ไม่ดิบเถื่อนซะทีเดียว เรื่องราวของเรื่องกำลังเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เพราะในเล่มนี้ว่าเลนไทนของเรากำลังมีอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไป รวมไปถึงนายเซลโลสุดเย็นชาก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน --, โอ้ว~ แล้วแบบนี้พวกเขาจะได้ลงเอยกันรีเปล่านะ? แล้วการที่ทั้งสองเปลี่ยนไปนั้นสาเหตุคืออะไร เป็นเพราะความรักรีเปล่า? แล้วถ้าเป็นความรักจริง สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับทั้งสองคนได้ยังไง? ทั้งที่คนหนึ่งก็เย็นชาสุดๆ ส่วนอีกคนก็ไม่ยอมใคร ถ้าอยาการู้คำตอบก็ต้องพลิกไปอ่านเรื่องราวของทั้งสองแล้วล่ะค่า

เรนขอขอบคุณสำนักพิมพ์บงกชบุ๊คส์และผู้ให้การสนับสนุนทุกๆ คน รวมไปถึงนักอ่านที่คอยให้กำลังใจเสมอมาด้วยค่ะ >[<!! และหากใครต้องการติดตามผลงานของเรน สามารถเข้าไปดูได้ที่นี้เลย <http://my.dek-d.com/rainnazo/> และท้ายสุดนะค่ะ ความรักไม่เคยมีรูปแบบตายตัว ความแตกต่างระหว่างผู้คนจะทำให้พวกเขาเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และนำมาซึ่งความรัก...ที่ไม่เหมือนใคร ก็เหมือนกับตัวละครของเรื่องนี้....ที่ต้องเจอกับสิ่งที่เรียกว่า 'รัก' เหมือนกัน....

Rainnazo

16

เปิดใจยอมรับมันเหอ...

จะบ้าตาย คิดจนหัวจะระเบิดอยู่แล้ว!!

ฉันเคี้ยวหมากฝรั่งเร็วขึ้น พร้อมกับเอาเท้าวางบนขอบหน้าต่างในห้องเรียน
ไม่ต้องกลัว -*- วันนี้ฉันใส่ชุดพละ หลังจากวันนั้นที่ฉันเจอคุณ ฉันก็ไม่ได้เจอเขา
อีกเลย -- หมอนั้นพูดอะไรแปลกๆ และนั่นทำให้ฉันแอบคิดมาก T_T

คุณบอกว่า...เปิดใจยอมรับนายเซลโลเหมือนที่เปิดใจยอมรับไวโอลิน

ก็มันไม่เหมือนกัน หมอนั้นอะอะอะไรก็เสแสร้งๆ แล้วจะให้ฉันไปทำดีด้วย

เนี่ยนะ!!

'ถึงเธอจะเถื่อน จะแข็งกระด้าง ก็เชื่อว่าเธอพูดดี ๆ กับใครไม่ได้...'

นายพูดตรงทุกคำเลยเว้ย -- *

'ไม่ปรับตัวอีก 6 เดือนก็อี๊ดถัดต่อไป โชคดี เทพีแห่งความสงบสุข'

ดูมัน -*- ฉันยังแค้นไม่หาย -O-

"โทนี่ คิดอะไรอีกละเนี่ย ช่วงนี้เหม่อๆ นะ" ไวโอลินนั่งลงข้างๆ ก่อนจะ
ตีแขนฉันเบาๆ =[]=! ใครให้เธอมาตีแขนฉันซะ!!

"=_=^ ถ้าฉันคุยมากนะสิแปลก" บอกซะก่อนว่าฉันไม่ได้เหม่อ นั่งคิดแต่ก็มีสติอยู่

"เป็นอะไรมากกรีเปล่า" ไวโอลินถามพร้อมกับมานั่งตรงขอบหน้าต่าง

"ไม่เป็นไร"

"ช่วงนี้เธอเจอพีเซลบ้างรีเปล่า"

"ไม่" ฉันตอบสั้นๆ ชื่อของนายเซลโลทำให้ฉันรู้สึกโหวงเหวง -O-; ทำไม
ฉันต้องรู้สึกแบบนี้ด้วย! ฉันเอาเท้าลงจากขอบหน้าต่าง ก่อนจะพับหน้าลงบน

โต๊ะเรียน

"วันนี้ไปหาพี่เซลกันเถอะ" คำชวนของไวโอลินที่ฉันแทบจะเอาหัวโขกกับโต๊ะ
"ฉันไม่ว่าง -_- " ฉันรีบตอบทันควัน ความจริงก็ว่างอยู่ แต่ไม่อยากไป -_-

ใครจะทำไม ฉันไม่อยากเจอหมอนั่น!! >O<

"ก็ตอนที่เธอว่างไง"

"วันนี้ฉันจำศีล -O-;;"

"เธอจะให้ฉันไปบ้านพักที่มีแต่ผู้ชายคนเดียววิ่งกัน ไปด้วยกันน้ำ..."

ไวโอลิน เธอไม่ต้องมาอ้อนฉันเลยนะ

"ฉันไปคนเดียวออกบ่อย - -*"

"ก็เธอนี้ เธอก็กล้าทุกอย่างนั่นแหละ T^T ไปนะ"

"อีกอย่างที่บ้านนั้นพี่ชายเธอก็พักอยู่ จะกลัวอะไร =[]=" ฉันหันหน้าไป
อีกทาง แต่ไวโอลินก็ไม่ลดละที่จะตาม เธอเดินอ้อมโต๊ะพร้อมกับพยายามมอง
หน้าฉัน ม่าย~ ฉันไม่อยากไป

หน้าฉันสวยขนาดนั้น =O=

"ไปนะจ้"

"ไม่" ฉันปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ไวโอลินทำหน้ามู๋ ก่อนจะเดินกลับมานั่งที่เก้าอี้

"ไม่มีใครรักฉันเลย T^T แม้แต่เพื่อน"

อย่ามาพาล่ามกลอนเพื่อน -_-^ ไ้กลอนก็ดูดีอยู่หรอก แต่หน้าคนท้องนี้
น่าหมั่นไส้ชะมัด ชิ!

"ฉันจะไปห้องน้ำ" ฉันพูดแล้วยืนขึ้นจับพลัน ก่อนจะเดินออกจากห้องมา
เฮ้อ...

ความจริงก็ไม่ได้ปวดหรอก =[]= แต่จะไปหาที่เรียบๆ นั่งพักเฉยๆ ฉันเดิน
ลงมาข้างล่างตึก อ้อมไปทางข้างหลังตึกซึ่งลับตาคนดี แล้วมองหาที่ที่พอจะนั่งได้
-_-^ โรงเรียนฉันก็ลึกลับแบบนี้ละ มีซอกมุมเยอะ เมื่อเจอที่ที่พอจะนั่งได้แล้ว
ฉันก็ทิ้งตัวนั่งลงบนเสาหักๆ ต้นหนึ่งแล้วเอนหลังฟังกำแพง

ว่าแต่นั้นอะไร...

-_- มีใครคนหนึ่งนั่งอยู่บนเสาที่หักต้นถัดไป ฉันว่ามันคูนๆ นะ...

ฉันเป็นหน้าไปมองใครคนหนึ่งที่นั่งห่างจากฉันออกไป...ต่างหูสีเงินสะท้อน

กับแดดเป็นประกาย พร้อมกับถอนหายใจ TAT

หนีไม่พ้นจริงๆ อาเมน...

ทำไมพระเจ้าไม่เข้าข้างฉันบ้างเลยนะ >O<!! ฉันไม่ได้อยากเจอหมอนี่สักหน่อย~ เฮ้อ ช่างมันเถอะ หลายวันมาที่ฉันคิดในสิ่งที่พูดเรื่องสงบศึกกับหมอนี่ -_-^ ฉันก็พอจะรับได้บ้างแล้ว เอาเถอะ ไหนๆ ก็เจอแล้ว คุยให้รู้เรื่องไปเลย

ฉันยืนขึ้นพร้อมกับตรงเข้าไปหานายเซลโลที่นั่งห่างออกไป หมอนั่นคงกำลังหลับ ไม่งั้นคงไม่หลับตาหรอก -_-^ ร่างสูงนั่งอยู่บนเสาหักๆ พร้อมกับฟังอยู่กับกำแพง สีหน้าของเขาดูเหน็ดเหนื่อย แลดูซีดๆ

=[]=;; หมอนี่โตดเรียนนั่นหรือ ไม่น่าเชื่อ...

ฉันขยับรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนจะนั่งลงข้างๆ นายเซลโล

เอาล่ะ ฉันตัดสินใจแล้ว...ว่าฉันจะลองดู เพื่อระยะเวลาที่เหลือ!!! >_<

"นายเซล" ฉันเรียกเบาๆ แล้วเอามือจิ้มๆ ตรงไหล่ของหมอนั่น

- -* ทำไมฉันจิ้มแล้วนายไม่ตื่น -O- หรือนายจะตายแล้ว O_O!

"ฉันมาเพื่อขอสงบศึก -O-"

เงิบ...

เงิบ.....

เงิบ.....

อ้าก น่าอายที่สุด ทำไมไม่มีปฏิกิริยาอะไรสักอย่าง =[]= ไอ้หุ่นยนต์หน้าตาดี ฉันลุกขึ้นเตรียมออกไปจากที่ตรงนั้น เมื่อกี้ฉันพูดบ้ออะไรออกไป ไม่อยากจะเชื่อตัวเองเลย TTTT น่าขายหน้าที่สุด คนอย่างฉันทำไมต้องมาพูดแบบนี้ด้วยหมับ!

ข้อมือของฉันถูกรั้งไว้ ก่อนที่จะมีแรงกระชากทำให้ฉันกลับไปนั่งเหมือนเดิม นายเซลโลลืมตาขึ้นมาแล้วพร้อมกับแววตาที่เป็นประกายน้อยๆ =[]= นายลืมตาได้ด้วยเหรอฮะ! นึกว่าจะไม่ลืมขึ้นมาแล้วซะอีก ฉันเบือนหน้าไปมองทางอื่น เขาปลอ่ยข้อมือฉันลงอย่างช้าๆ

"เธอว่าไงนะ"

"อะไร" ฉันพูดหัวงๆ โดยที่ไม่หันไปมอง ยังมีหน้ามาถามอีก ฉันไม่มีทางพูดอีกรอบหรอก -_-*

"เมื่อกี้เธอพูดว่าไหนะ" น้ำเสียงเย็นๆ พร้อมกับสายตาดิ่งๆ

"ฉันลืมไปแล้ว --^" ฉันตัดคำ ฉันไม่พูดอีกแล้ว ไ้อ้คำนั้น นายทำให้ฉัน

หน้าแตก T^T

"สงบศึกงั้นหรือ" ฟันเฉาะหน้า!! รู้แล้วจะถามหาอะไรอีก!! ฉันอยากได้

คมแฝก T^T เอาหลายๆ อัน~

"ทำนองนั้นแหละ"

"..." หมอนั้นไม่พูดอะไร แต่กำลังมองสบตากับฉัน ฉันจึงมองกลับไปตรงๆ

แล้วเราก็เล่นสงครามสายตานานหลายนาที

"ตาเธอมองฉันราวกับจะกลืนกิน --"

"O[]O หา?" ฉันเบิกตาพร้อมกับอ้าปากกว้าง ก่อนจะรีบกลับมาเป็นเหมือนเดิม แล้วข่มสติเอาไว้

นายพูดประโยคบ้างๆ นั้นออกมาได้ยังไงกัน T^T มันทำให้ฉันชนลุก ราวกับจะกลืนกินงั้นหรือ! ไม่ใช่เลย ฉันกำลังมองว่านายจะมองฉันอีกนานแค่ไหนเท่านั้นเอง!!~

"หยุดมองหน้าฉันสักที --" เอาแต่ใจเป็นบ้าเลย ใครมองหน้านายกันซะ!!

"แล้วใครใช้ให้นายมองหน้าฉัน..." ฉันกลืนคำว่า 'วะ' ลงไปอย่างเหลืออด

"เธอมองฉันก่อนเอง"

"พูดได้เนอะคนเรา --^" ฉันเอนตัวพังกำแพงพร้อมกับถอนหายใจ เถียง

จนเลือดกระเด็นออกจากปากก็ไม่มีทางชนะเขาหรอก

ความเสียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาทำให้บรรยากาศชวน

อึดอัด

"ตอนงานเลี้ยงขอบคุณที่ขึ้นเล่นให้"

"ไม่ต้องขอบคุณ เพราะ..." ฉันไม่ได้เต็มใจ ฉันจะพูดแบบนั้น แต่ก็หยุด

ตัวเองไว้แค่นั้น =[]=; ฉันไม่อยากทำร้ายจิตใจใคร

"หืม?"

"เพราะ...เอ่อ...เอาน่า ช่างเถอะ" ฉันตัดบทไป พร้อมกับเบือนหน้าไปมอง

ทางอื่น

"ที่เธอบอกจะสงบศึกเมื่อกี้คืออะไร" นายเซลโลถามเข้าเรื่อง

"นายไม่รู้จักคำว่าสงบศึก?" ฉันทถามแล้วขยับรอยยิ้มกวนประสาท

"รู้จัก แต่ในความหมายของเธอคืออะไร"

"=|=| ฉันเจียบไป...นี่นายอย่าแก้งทำเป็นไม่รู้ได้มัย"

"วาเลนไทน์" ฉันจ้องหน้านายเซลโลเซมิ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงต่ำ

"ไทน์เฉยๆ" หมอนั่นทำเสียงเบาๆ คือ หี

หีหาหอยทากราดซอสรี่ง นี่ฉันอุตสาหมาแบบดี ๆ -_-^ บางทีฉันอาจจะ
คิดผิดที่คิดจะทำสัญญาสงบศึกกับคนคนนี้

"ว่าไงละ ฉันรู้ว่านิสัยเรามันเข้ากันไม่ได้..."

"..."

"และมันก็คงไม่มีวันเข้ากันได้ แล้วเธอจะให้ฉันไปสงบศึกกับเธอยังไง"

พระเจ้า นายเซลโลพูดประโยคยาวๆ อีกแล้ว

"แน่นอนว่ามันคงเข้ากันไม่ได้ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ฉันก็อดอัด ไม่เว้นแม้แต่นาย
ตัวที่ต้องอัดอัด"

"แล้วยังไง..." หมอนั่นถามด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะหลับตาลง -_-^
...แล้วยังไงนั่นเธอ

"ปรับตัว" ฉันพูดออกมาเบาๆ นายเซลโลลื้มตาขึ้นมาทันที พร้อมกับ
จ้องหน้าฉัน

"ปรับตัวให้กับเวลาที่ไม่ถึงปีเนี่ยนะ?"

ฉันเจียบไปกับคำพูดของเขา... ก็จริง =_= ไม่ถึงปี แล้วจะปรับตัวทำไม
แต่ไม่ถึงปีก็เชื่อว่าแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ ฉันยังคงชมอารมณ์เอาไว้... แม่อยาก
ระเบิดแล้ว TT||TT แวกก

"รู้ว่ไม่ถึงปี" ฉันขึ้นเสียง "แต่ครึ่งปีเนี่ยนายทนได้รึไงกัน"

"อะไรที่ทนได้ก็ทนไป -_-"

"แต่ฉันทนไม่ได้ >O<!!" ฉันพูดพร้อมกับกระซอกคอเสือนายเซลโลขึ้นมา
หมอนั่นยังคงนั่งนิ่ง

"แต่ฉันต้องการให้เธออดทน แต่เอาเถอะ ตอบแทนที่เธออุตสาห์ลงทุนมา
พูดกับฉัน"

"..."

"เธอจะเอาอะไร"

"ฉันให้นายถืออยู่สองทาง ยกเลิกสัญญาเป็นผู้หญิงของนายนั้นซะ หรือ
ไม่ฉัน นายก็แค่..."

"ฉันเลือกข้อสอง"

"นี่ฉันยังพูดไม่จบ" ฉันพูดตื้นขึ้นอย่างหมดอารมณ์ "ไ้บ้านี้คิดจะทำอะไร!!!"

"ยกเลิกสัญญาเป็นคนของฉัน...ยังงั้นก็ไม่มีทางเลือก"

"..."

"ข้อสองคืออะไร" นายเซลโลถามต่อ ฉันอยากจะอัดหน้าหมอนี่เหลือเกิน
- -** โว้ย! คิดให้มันนาน ๆ ไม่ได้ไงกัน

"ลดความเย็นชาแล้วก็ไ้ความไม่เคยสนความรู้สึกใครของนายเพื่อไม่ให้ฉัน
อึดอัด" ฉันพูดอย่างรวดเร็ว ความเจ็บเกิดขึ้นเมื่อฉันพูดจบ ก่อนที่นายเซลโลจะ
ขยับรอยยิ้มน้อย ๆ แล้วดึงมือฉันออกจากคอเสื้อเขา

"ก็ได้"

"..." ง่ายเกินคาด

"แต่เธอก็ต้องลดความถี่และความไม่สนโลกของเธอ และความอื่น ๆ
เพื่อไม่ให้ฉันอึดอัดด้วยเช่นกัน" นายเซลโลมองสบตากับฉันตรง ๆ ส่วนฉันอ้าปากค้าง
อีกรอบ ฉันว่าแล้วว่ามันง่ายเกินไป

กล้าเล่นแบบนี้...

"อย่าลืมเทคแคร์ฉันด้วย -_- " เขาพูดด้วยสีหน้าเบื่อ ๆ

"..."

"เป็นอันที่เราทำสัญญาสงบศึกแค่นี้"

ความถี่ T0T ความไม่สนโลก T0T

"ก็ดี ันฉันไปละ" ฉันชมอารมณ์ ก่อนจะยืนขึ้นแล้วหันหลัง แต่ฉันยังไม่ทัน
ทำอะไรนายเซลโลก็คว้ามือฉันไป แล้วเอานิ้วก้อยของเขามาเกี่ยวกับนิ้วก้อยของฉัน

"สัญญา" หมอนั่นเอ่ยเบา ๆ ส่วนฉันยังคงยืนนิ่ง

"..."

"..." นายเซลโลมองฉันด้วยสายตาที่ดูอ่อนโยนลง

"อืม...สัญญา" ฉันพูดออกมา เรายังเกี่ยวก้อยกันอยู่แบบนั้นแป็บหนึ่ง

ก่อนที่จะปล่อยออกจากกันแทบทันที ก็เอาเถอะ พุดมันอาจจะง่าย แต่ให้ทำจริง ๆ จะทำได้รีเปลาณะสิ

ฉันยืนขึ้นอีกครั้ง แล้วหันไปมองนายเซลโลที่กำลังขยับรอยยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะรีบหันกลับมา แล้วเดินออกจากที่ตรงนั้นทันที

สัญญาสงบศึก...ได้เริ่มขึ้นแล้ว...

ฤดูแห่งการสอบเริ่มต้นขึ้น -- มันเป็นฤดูที่ฉันเกลียดจริงๆ ให้ตายเถอะ แถมเป็นคณะกรรมการนักเรียน มีกฎหมายสอบตกได้ไม่เกิน 2 วิชาอีกต่างหาก

=[]= จะมีโรงเรียนไหนเหมือนโรงเรียนฉันมัย TAT มันเป็นเรื่องที่ยากมากเลยนะที่จะตกให้ต่ำกว่า 2 วิชาเนี่ย (สำหรับฉัน -O-)

มีข้อแม้อีกคือ หนุ่มสุดแปลกเปลี่ยนก็ห้ามตกเหมือนกัน ไม่งั้นคณะกรรมการผู้ดูแลถูกหักคะแนนเพราะไม่ดูแลไอ้พวกนั้นดี ๆ -* งามหน่อย มันเกี่ยวกับมัย ทำไม่ต้องมาหักคะแนนของฉันด้วย~ แคคะแนนของฉันยังไม่ให้ตัวเองภูมิใจเลย TTOTT;;

[มีอะไร]

"หวัดดี" ฉันตอบกลับไป ความจริงฉันเป็นคนโทรเองแหละ แต่นายเซลโลดันพุดตัดหน้าฉันก่อน =_=^

[มีอะไร] นายเซลโลถามกลับมา น้ำเสียงของเขาดูเหมือนจะเร่ง ๆ ทำนองว่า เอ็งรีบพุดมาเดะ อะไรทำนองนั้น -O- หมอนี่พุดเป็นคำเดียวรีใจกันนะ

"-- ลิ่นไก่จุกคอร์โง พุดยาว ๆ เดะ"

[เธออย่ามาแข่งกระด้างกับฉัน...]

"ฉันอุตสาหะโทรมาหา"

[ความเถื่อน...]

"เย็นนี้ฉันจะไปหานาย"

[ฉันจะอ่านหนังสือสอบ ไม่ต้องมา --]

"อ่านพຽ່นี้มันจะชั้ตายมัย" พຽ່นี้โรงเรียนจะหยุดให้อ่านหนังสือ 1 วันเพื่อเตรียมสอบ ฉันไม่เข้าใจพวกที่ขยัน ๆ เลยจริงๆ - -a

[ความเถื่อน...] นับวันยิ่งฉันรู้จักนายมากขึ้นเท่าไร ฉันก็ยิ่งจะเป็นประสาท

มากขึ้นเท่านั้น

"=0=" ไปตายซะไป...ฉันพูดเบาๆ อย่างอารมณ์เสีย

[มาหาฉันทำไม]

"มีเรื่องนิด..."

[แล้วเจอกัน]

ตืดตืด

สายโทรศัพท์ถูกตัดไป ฉันมองโทรศัพท์อย่างโมโห ก่อนจะเก็บไว้ในตู้

ดั้งเดิม

ชม _ _

อีกนานแค่ไหน...

ฉันรำคาญจนจะบ้าอยู่แล้ว T^T

ตอนเย็น...ฉันนัดเจอกับนายเซลโลที่บันไดไม่ใช่แล้ว ที่ตอนนั้นฉันไปคุยกับยู นายเซลโลยังไม่มา ฉันเลยนั่งรอตรงชั้นบันไดอย่างเบื่อๆ ปากเคี้ยวหมากฝรั่งอย่างเมามัน =0=;; เคี้ยวๆ

ฉันเป่าหมากฝรั่งออกมา -0- ในจังหวะนั้นเองนายเซลโลก็เดินเข้ามาทำให้ฉันแทบจะสำลักหมากฝรั่งลงในคอ

"คายซะ" หมอนั้นพูดพร้อมกับเดินมาหยุดตรงหน้าฉัน แล้วยื่นกระดาษให้ -_-^ มาพร้อมกับกระดาษสีขาวนะ

"-_-" ฉันคายหมากฝรั่งอย่างเสียดาย เมื่อก็กินลูกใหญ่ใหญ่ T^T

นายเซลโลกำลังมองสำรวจไปรอบๆ ห้องด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"มีห้องแบบนี้ด้วยเหรอ"

"=_=^ ไม่มีมั้งนี่"

"เธอมีอะไร ฉันไม่ว่างมากนักหรอก -_-" เซลโลพูด เขาไม่ได้นั่งลง แต่กลับเดินไปยืนชมวิวที่สามารถมองเห็นได้จากที่ตรงนี้

"สอบนี้นายจะตกไม่ได้นะ -0-;;"

"เธอเก็บไว้บอกตัวเอง...ไม่ดีกว่าเหรอ -_-" ฉันหันขวับไปมองนายเซลโล นิดหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมา

ก็ใช่... -O- ฉันควรจะเตือนตัวเองมากกว่า TAT ไซลิ ฉันมันเรียนไม่เก่งนี่!

"ถ้านายตก ฉันก็ถูกหักคะแนนไปด้วย"

"เธอพูดอย่างกับว่าเธอมีคะแนนให้หัก" เซลโลพูดพร้อมกับขยับรอยยิ้ม

น้อยๆ

"หยุดประชดได้ยัง -- แค่นี้ฉันก็แยมมากพอแล้ว" ฉันพูด หน้ามุ่ยอย่าง

ไม่สบอารมณ์ หมอที่นั่งตรงจุดฉันเลยทีเดียวน

งานนี้ฉันอดทนมากกว่านาย =[]= เพราะฉันไม่เห็นว่าคุณจะปรับตัวตรงไหน

"ฉันไม่ตกหรอก ว่าแต่เธอ..." ฉันสบตากับนายเซลโล ก่อนจะหลบสายตา

"นายก็รู้..."

"..."

"พวกคณะกรรมการห้ามตกเกิน 2 วิชา ถ้าตกเกินก็มีบทลงโทษ" ฉัน

อธิบาย

งะ...ชาติหน้านะสิ TAT 2 วิชา ถ้าผ่านสองนี่คงเป็นไปได้อยู่บ้าง

ถ้าฉันถูกไล่ออกจากการเป็นคณะกรรมการเมื่อไหร่ ฉันก็ต้องไปเรียน

ต่างประเทศ แต่ฉันไม่อยากจะไป -- นี่แหละปัญหา! ยิ่งฉันเข้ามาเป็นคณะกรรมการ ด้วยการยัดเงินก็ยิ่งถูกจับตามองเป็นพิเศษ

หงุดหงิด ๆ ๆ

ฉันรู้สึกเหมือนผมกำลังถูกตึงเบา ๆ นายเซลโลนั่นเองที่กำลังตึงผมของฉัน

=[]= หัวพีแก็ไม่มีผมให้ตึงจริงๆ

"เครียดไปได้"

"..."

"คนอย่างวาเลนไทน์เคยเครียดกับเรื่องสอบด้วยเหรอ" เซลโลยังคงยื่น

ค้ำหัวฉันในขณะที่พูด ยังไม่พอ ยังกวนฉันอีก ฉันก้มหน้าลงมองพื้น

"หุบปาก นายเรียกฉันว่าไทน์เฉยๆ ไม่ได้รีไร" ฉันบ่นออกมา

"ได้สิ วาเลนไทน์"

"-^-" ฉันเงิบเพราะซีเกียจเสียด

"พรุ่งนี้ไปอ่านหนังสือด้วยกัน ฉันจะไปรับ"

"พูดอย่างกับว่านายออกจากโรงเรียนได้ - -a"

"ถ้าฉันออกได้เธอจะไปกับฉันมั้ยะ"

รู้สึคนคนที่เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนจะออกจากโรงเรียนไม่ได้นะ ถ้าไม่ใช่
วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ =[]=

"ก็ได้ ถ้านายมารับฉันได้ ก็ดี ฉันจะได้ไปคุมนายให้อ่านหนังสือ นายจะได้
ไม่ตก >_<O"

"-- พุดไม่ดูตัวเองเลย"

"ยังงิ่ นายก็ออกมาไม่ได้อยู่แล้ว ^-^ เสียใจด้วย"

"ก็คอยดูแล้วกัน" นายเซลโลพุดแล้วเดินออกไปจากตรงนั้นทันที ฉันมอง
ตามเขาไป ก่อนจะหิบบมากฝรัง้ขึ้นมาเค็ยวอีกครั้

ให้ตาย...พรงนี้ก็ไม่ได้เจอกันหรือก หึ!

"ไทน์ เปิดประตูให้แม่หน่อยลูก"

=_= อ้าปากก่อนไ้ซันอีก แม่ฉัน...

ฉันงัวเสียแทบจะคลานมาเปิดประตู ก่อนจะนั่งพิงกับผนังเย็บของห้อง
ปล่อยให้ท่านแม่เดินเข้ามา

"มีอะไรคะแม่"

"รีบไปอาบน้ำ แล้วก็ลงไปข้างล่าง เร็วๆ ด้วย" แม่พุดแล้วสะบัดกระโปรง
ลายลูกไม้พาดหน้าฉันอย่างไมเกรงใจ ก่อนจะเดินตัวปลิวออกจากห้องไปเลย

-- แรงอีกนิดหน้าฉันແกแน T^T แม่ไม่ยัดกระโปรงนั้นใส่ปากหนูซะเลย
ละ

ฉันรีบอาบน้ำตามคำสั่งของแม่ ก่อนจะใส่เสื้อผ้าชุดกางเกงขาสั้น กับเสื้อ
เซ็ตลายสก๊อต เสร็จแล้วจึงรีบลงข้างล่างไปตามที่แม่บอก

วันนี้แม่มาเรียกเอง...ถึงห้อง...มีงานรวมญาติอะไรี่เปลา

เง้อ ซึ่เก็ยจเป็นบ้าเลย =O= z

ฉันเดินลงบันไดมา ก่อนจะสอดส่องดูว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนี้ 8 โมงกว่า
ทำไมปลูกเข้าจ้ง เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติ ฉันจึงเดินต่อไปที่ห้องทานข้าว
และนั่นแหละ...

แค่นั้นก็ทำให้ฉันหันหลังกลับได้อย่างฉับพลัน

ไอ้หมอนั่นมาได้ไงกัน -*--!!

"ไทน์ จะไปไหนลูก" เสียงของแม่ทำให้ฉันหยุดยืนอยู่กับที่โดยไม่ต้องมายื้อ
ขึ้นเดินต่อมีหวังโดนกระชากหนังหัวแน่

เล่นอยู่พร้อมหน้าทั้งครอบครัว แลผมยังมีแขกไม่ได้รับเชิญอีกคนหนึ่งห้อย
ตามมาด้วย =[]= หนักใจ ว่าแต่หมอนั่นออกมาได้เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ไม่ใช่อะไร

แล้วทำไมเขาถึงมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ -- หรือฉันทาผาดไปเอง... ฉันทกมือ
ขยี้ตา ก่อนจะดับหัวตัวเองเบาๆ แล้วหันไปมองอีกครั้งหนึ่ง >_< (. .) ทำไม
หมอนั่นยังไม่หายไปอีกล่ะ YOY

ฉันจำใจเดินเข้าไปหาพ่อกับแม่ที่ นั่งอยู่ตรงโต๊ะอาหาร เหลือบไปมอง
นายเซลโล ก่อนจะหันมามองหน้าพ่อแม่ แล้วนั่งลงตรงที่ประจำ

"วันนี้จะไปอ่านหนังสือกับพี่เค้าเหอรลูก" แม่เริ่มถาม ฉันดีสีหน้าเรียบเฉย
เหลือบไปมองนายเซลโล นายนั้นก็มองฉันด้วยสายตารีบเฉยเช่นกัน

"เปล่าค่ะ" ฉันตอบพร้อมกับเบือนหน้าไปมองทางแม่

"พี่เค้าอูตสำหรับมารับ แม่ว่าก็ดี จะได้ถามพี่เค้าเวลาไม่เข้าใจ" แม่พาล่าม

ต่อไป

"แล้วผมล่ะครับ" พี่อัสเตอร์เอ่ยขึ้น

"ลูกมีแต่ชวนน้องเล่น อ่านก็ไม่อ่าน" พี่อัสเตอร์โดนแม่ดูเข้าให้แล้ว

"ฉันผมไปกับไทน์" พี่อัสเตอร์พูดขึ้นอีกครั้ง

"อยู่อ่านกับเมอริรี่สิ เดี่ยวเมอริรี่จะเหงา" พ่อพูดบ้าง ประโยคของพ่อทำให้
พี่อัสเตอร์หน้าซีดลงได้อีก --^ นั่นมันคงเป็นเรื่องเลวร้ายสำหรับพี่อัสเตอร์เลยละ
โธ่ๆ =[]=!! แต่...ฉันเลวร้ายกว่ามั๊ยล่ะ ฉันต้องไปกับนายเซลโลนะ!

"ใช่ อยู่อ่านกับฉัน" พี่เมอริรี่สนับสนุนขึ้นอีกเสียง ในขณะที่เหลือบไปมอง
ทางพี่อัสเตอร์พร้อมกับรอยยิ้มหวานจัด

"ไทน์อยากพักผ่อน =. = มันเพลสิ..."

"ไทน์..." --+ ซึ้ง!

แม่...ทำไมแม่ต้องส่งสายตาริ่งๆ ให้ด้วย == ผิงเพชรไว้ในลูกตา...รีไร

"..." ฉันไม่ตอบ แต่ก้มหน้าก้มตากินข้าวตรงหน้าอย่างกอดตัน

"เซลโลนะเป็นทนายทักกิจกรรมจำหน่ายเครื่องดนตรีสากลรายใหญ่ของประเทศ

เลยนะ เปียโนในห้องลูก เขาก็ขายให้เราครึ่งราคา" แม่ที่นั่งอยู่ข้างๆ กระซิบใส่หูฉันเบาๆ

"-- บอกไทน์ทำไมอ่า" ฉันส่งข้าวเข้าปากอย่างแข็งๆ T_T ไอ้เปียโนนั้นของบ้านนายหรือหรือ?

"พอกับแม่นะเคยพบปะกับพวกเขานะ ก็เลยรู้จักกัน ลูกก็ไปอ่านกับพี่เค้าหน่อย"

"ข้ออ้าง TOT" ฉันพูดเบาๆ แล้วยึดซองเข้าปาก

"ไปเถอะลูก"

"ไม่ไปไหนทั้งสิ้นแหละคะ ไทน์อยากอยู่บ้าน T^T" ฉันเปรยเบาๆ

"บ้านนั้นหรือ..." แม่พึมพำกับตัวเอง แต่บังเอิญฉันได้ยิน --

ฉันเซ็ดปากก่อนจะดื่มน้ำ พลันก็ไปสบตากับนายเซลโลที่กำลังมองมาพอดี สายตามอนนั้นอาฆาตสุดๆ ฉันทำหน้าที่เฉยรับกับชะตากรรม

"ไทน์ นี่ลูกก็ไปอ่านที่ห้องหนังสือละกัน เดี่ยวทางนี้แม่จะรับมือให้เอง ^-^"

แม่กระซิบบอกฉันเบาๆ ห้องหนังสือที่แม่ว่าก็คือห้องทำงานในบ้านฉันเอง ซึ่งห้องนี้เป็นห้องที่ใหญ่พอสมควร และเก็บรวบรวมหนังสือไว้เป็นพันๆ เล่ม -- ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษมั้ง อันนี้ฉันไม่ได้สนใจ เพราะเรื่องหนังสือไม่ได้มีอยู่ในหัวฉันเลย โดยเฉพาะหนังสือเรียน

ฉันขยี้บรอยยิ้มให้แม่หน่อยๆ แล้วหันไปยกคิ้วให้นายเซลโล ก่อนจะยื่นขึ้น

"ไปก่อนนะคะ"

>O< รักแม่ที่สุดเลย

ฉันกลับไปห้องนอนพร้อมกับจัดพวกหนังสือ หนังสือเป็นอะไรที่ทรมานสายตามาก แต่เอาเถอะ แม่อุตส่าห์ช่วยพูดถึงขนาดนี้แล้ว ก็แค่ทำเป็นเหมือนอ่านหนังสือในเวลาแม่มาตรวจดู พอแม่ไปก็หลับ =||=

สบายใจจอร์จจริงๆ

ฉันเดินไปตามระเบียงชั้นสอง ก่อนจะเข้าสู่ทางเดินไปห้องทำงาน

ทำไมมันถึงตั้งชื่อว่าห้องทำงานหว่า? ทั้งที่มีแต่หนังสือ --^

อา...ช่างเถอะ ชี้เกี่ยจคิด...

แค่แบกหนังสือก็ทำให้สมองทำงานหนักแล้ว =[=

+ห้องสมุด+

แอ็ด...

O[]O!! นั่นมัน!

ให้ตายสิ นักเรียนแลกเปลี่ยนมาทำอะไรในห้องทำงานนี่ละเนี่ย~ TAT

นายเซลโลนั่งอยู่ที่โซฟา เขากำลังอ่านหนังสือเล่มหนาในมือ ซึ่งมันคงไม่ใช่หนังสือเรียน =_^ เพราะเห็นอยู่ว่ามันคือนวนิยายอังกฤษ (ทำไมสายตาฉันยาว -- ช่างเหอะ) ฉันมองกลับไปอย่างงงๆ

ไฉ่คำว่าจัดการของแม่...นี่คือ...

แบบนี้แหละ...

โหย *O* บุษบาจริงๆ

ฉันขอออกจากห้องนี้ด่วน ไม่รอช้า ฉันรีบหมุนตัวกลับ ฉันไปซุกในห้องนอนของฉันก็ได้ ใครใส่ใจ -O- ปล่อยืนยันนั่งอ่านหนังสือไปคนเดียว (เย็น = เย็นชา)

"เธอจะไปไหน กลัวฉันรีไฉ่ --" เสียงนายเซลโลดังขึ้นข้างหลัง ทำให้ฉันเบือนหน้ากลับไปมอง

"คงนั่นแหละ"

"ฉันก็ไม่กลัว --"

"อืม นั่นแหละ =O=" ฉันตอบกลับไป กวนประสาทหาเซลล์เมมเบอร์รีไฉ่ เดี่ยวก็เอาเซลล์กระแทกหน้าซะนี่

"-- เซ็ญเสด็จกลับห้องของเธอเถอะ ฉันจะได้เที่ยวชมพิพิธภัณฑ์รวบรวมประวัตินุคคลได้อย่างง่ายดาย"

"พูดยาวได้แล้วก็เริ่มพาล์มเลยเนอะคนเรา" ฉันบ่นกับตัวเองเบาๆ

แล้วไง ไฉ่ห้องนี้มันมีประวัติบุคคลตั้งแต่สมัยต้นตระกูลของฉัน ยันฉันที่หน้าอ่อนสุดในตระกูล -- แล้วไงละ ชื่อฉันนายก็รู้แล้ว บ้านฉันนายก็รู้จักแล้ว นิสัยถ้ายังไม่รู้ก็ไปให้เก็จเป็นอาหารเถอะ หน้าฉัน บุคลิกฉัน นายก็เห็นแล้ว เหลือเพียงภาพร่างกาย --^

"ไอ้ว นี่หนังสือไปรีไปเล่าเนีย O[]O" เสียงของนายเซลโลเรียกให้ฉันตื่นจากภวังค์ ก่อนที่ฉันจะรีบพุ่งชนหมอนนั่นจนหนังสืออันเก่าแก่กระเด็นไปตกบนุน-อ้าก ไม่ได้ๆ

อันนั้นมันเป็นรูปรวมตอนเด็กๆ ซึ่งมีตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษจนถึงฉัน และในนั้นฉันจำได้ว่าแม่ถ่ายตอนฉันไม่ใส่เสื้อผ้า TOT น่าอับอาย ชายหน้าที่สุด!!!

ฉันรีบผลักนายเซลโลออก -- ก่อนจะรีบวิ่งไปหยิบหนังสือเล่มนั้นแล้วกอดไว้ในอ้อมกอด อย่าได้พยายามที่จะดูอีกเลย

"วาเลนไทน์ถ่ายนู้ด --"

"พุดออกมาให้เห็นแล้วรีง!" ฉันตะโกนกลับไปพร้อมกับกอดหนังสือไว้แน่นกว่าเดิม

T_T ลืมไปอีกอย่างว่าห้องนี้มันซ่อนความลับไว้เต็มไปหมด ขึ้นถ้าฉันไม่อยู่ในห้องนี้ นายเซลโลได้ทำอะไรของชาวบ้านเค้าไปทั่วแน่

"ไม่เห็น --" แล้วพุดเพื่อ...

"..."

"จินตนาการเอง"

"=="

"ตอนเด็กดูไปก็แค่นั้น เสียเวลา"

"..."

"สู้จินตนาการตอนโต..."

"หุบปากนะ! นายคงไม่ยอมกอมหัวฉันหรือกัซมัย --^^" ฉันพุดแล้วนั่งลงบนโซฟาอีกตัว เห็นที่ฉันคงต้องอ่านหนังสือในห้องนี้ซะแล้ว T_T เวิร์กรรมอะไรของฉันเนีย ทำไมหมอนี่ต้องตามรังควานฉันด้วยนะ

"ไม่กลับห้องแล้วหรือ?"

"ไม่กลับ"

"กลับไปสิ ไม่ต้องต้อนรับฉันดีขนาดนี้หรือ -O-"

"..." หน้าแบบนี้เค้าเรียกว่าต้อนรับกันรีง ฉันไม่ได้มาต้อนรับนาย แต่ฉันมาเก็บความลับของฉันท่างหาก >_<

"อ้อ...ฉันไม่น่าโง่เลย สีหน้าเธอมันฟ้องว่าอยากอยู่กับฉันขนาดนี้"

_ _ ^

"ใช่สิ ฉันโคตรอยากอยู่กับนายเลย _ _"

"ตามสบาย เธอนั่งอ่านของเธอไป ฉันนั่งอ่านของฉันไป"

"ทำไมไม่อ่านคนเดียวที่บ้านพัก" ฉันพึมพำเบาๆ

"ไม่มีคนให้แกล้ง" เหตุผลวอนเบื่อง่ายมาก...

"ว่าแต่ทำไมนายถึงออกมาได้ละ ปกติเค้าให้ออกมาลัลลาข้างนอกได้ด้วย
เหรอ ถ้าไม่ใช่เสาร์-อาทิตย์นะ"

"ฉันมีเส้นอ่านะ อีกอย่างคนเป็นคณะกรรมการอย่างเธอน่าจะรู้อะไรไว้
สักอย่างหนึ่ง ว่าไม่ใช่แค่เสาร์-อาทิตย์ แต่สามารถออกได้ทุกวันหยุดของโรงเรียน
ยิ่งฉันเส้นใหญ่ ฉันก็ออกไปไหนก็ได้ตามใจอ่านะ"

"_ _ ^ ที่แท้ก็เด็กเส้น"

"หิ นี่ฉันยังเกรงใจโรงเรียนอยู่นะ ก็เลยออกมาเฉพาะช่วงวันเวลาที่ระเบียบ
แผนกำหนดให้ ไม่งั้นฉันก็คงกลับไปนอนบ้านแล้วละ"

"ฉันจะอ่านหนังสือแล้ว เจียบสักที" ฉันตัดบทอย่างรำคาญ ขึ้นเสียงต่อคำ
รีบๆ กลับไปเข็นซาไป จะได้พุดน้อยๆ

"เธอเคยอ่านด้วยเหรอ?"

"_ _ ไม่"

"แล้ว..."

"ก็ฉันจะอ่าน แล้วนายจะทำไม" ฉันหยิบหนังสือบนโต๊ะมาแล้วล้มตัวลงนอน
บนโซฟา กางหนังสือออกพร้อมกับเริ่มสอดส่องสายตาผ่านตัวหนังสือ

ฉันเหลือบไปมองเซลโลเป็นพักๆ เขาไม่ได้แตะหนังสือหรือแม้กระทั่งแบก
หนังสือเรียนมาด้วยเลย _ _ จากตอนแรกที่เขาอ่านหนังสือเล่มหนาก็เริ่มเปลี่ยน
มาเล่นเกมจากมือถืออย่างเจียบๆ เขานั่งบนโซฟาด้วยท่าทางที่เซ็กซี่จัด _ _- เปล่า
เหรอก มันเหมือนเด็กๆ มากกว่า เขาดูไม่เหมือนเซลโลที่เย็นชาคอนนั้นเลย
เฮ้อ...

นายคิดจะทำอะไรกันแน่นะ

"เธอไม่เข้าใจตรงไหนรีเปล่า" อยู่ๆ ปากนายเซลโลก็ขยับขึ้น O_O ฉันรีบ

เป็นอนหน้ากลับมา ก่อนจะสายหัว แล้วรีบพลิกตัวเข้าหาพนักโซฟา

"ก็เห็นมอหน้า" เสียงนายเซลโลดิ่งขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะเงยบหายไ้

"ใครมอกัน ฉันไม่ได้มอเลยนะ -O-;";

-- ฉันเปล่ามอหน้านายนะ ฉันแค่กำลัง...มอเกมในมือของนายเฉยๆ

TT^TT

ฉันเริ่มอ่านสิ่งที่น่าขยะแขยงอีกครั้ง =[]= พร้อมกับหวไปด้วย พุดตามตรงว่าฉันไม่เคยอ่านรอดหน้าแรกเลยด้วยซ้ำ เพราะส่วนมากถ้าไม่ปามันไปติดฝา ก็กลับ

--^

และตอนนี้ฉันก็กำลังจะเป็นอย่างที่สอง...

คือนอนหลับ

=[]= Z zZ Z

โป๊ก!!

ฉันจับหัวตัวเองเบาๆ หลังจากที่มึนบางสิ่งอัดกระแทกใส่ -- พลันมือฉันก็ควานหาไอ้ของที่ว่านั้น ก่อนจะรู้ตัวคนร้ายได้อย่างไม่ยาก

โทรศัพท์มือถือ --^ มีนายเซลโลคนเดียวเท่านั้นแหละที่เล่น

"ฉันมาเฝ้าเธออ่านหนังสือ ไม่ใช่มานั่งเฝ้าเธอนอนน้ำลายยืด" หมอนั่น

กล่าวเสียงเย็นที่ทำให้ฉันต้องรีบสำรวจตัวเองโดยการเอามือลูบๆ คลำๆ แลปาก

T^T น้ำลาย...

ฉันรีบคว้าทิชชูบนโต๊ะมาจัดการเช็ดๆ ปากตัวเอง

"นายปลุกตีๆ ไม่ได้รีง!" ฉันตะคอกใส่เซลโลอย่างไม่พอใจ

"=_= แล้วมันไม่ดีตรงไหน"

"มันไม่ดีตรงที่ไอ้มือถือนี้มันเคาะหัวฉันไง >O<!!"

"อ้อ กลัวหัวจะกลวงมากขึ้นกว่าเดิมนี่เอง -O-" ฉันอยากฆ่าคน หงุดหงิดที่สุด

ฉันหีบหมากฝรั่งจากในกระเป๋าขึ้นมาเพราะไม่อยากต่อคำกับนายเซลโล =[]= ก่อนจะโยนเข้าปากแล้วเคี้ยวกร้วมๆ *O* เย็นชื่นใจ ฉันยกหนังสือขึ้นมาอีกครั้ง

-O- เฮ้อ...นี่ฉันต้องอ่านมันอีกแล้วเหอเนี่ย --a;;

"ฉันว่าเธออ่านหนังสือไม่รอดหรอก" จู่ๆ เขาก็ยืนขึ้นแล้วเดินมาที่โซฟาที่ฉันกำลังนั่งอยู่ ก่อนจะดึงหนังสือไปจากมือฉัน

"ก็ฉันมันเทพ -_-"

"ยังมีหน้ามาบอกว่าตัวเองเทพอีก เอาล่ะ ฉันจะถามคำถามให้เธอตอบแล้วกัน"

"=_= ทำไมฉันต้องทำด้วยล่ะ" อยู่ๆ ทำไมถึงได้มาช่วยฉันตัว กลับไปเล่นเกมปัญญาอ่อนของนายหนูไป

"ก็เพราะเธอต้องทำ"

คำตอบวอนซะละ -_-

"จริงเหรอ *O*"

"จริงสิ *O*"

"-_- ใ้อปัญญาอ่อน ทำไมต้องมาทำหน้าที่ตามฉันด้วย -_-"

"เอาล่ะ ฉันมีเงื่อนไข"

"ไม่เอาสักข้อแหละ" เงื่อนไขหมอนี่รับยากเสมอ ฉันเบื่อเต็มทนแล้ว
ได้ =O=;

"ฟังก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ"

"-_- งั้นเชิญพาล่าม" ฉันพูดแล้วเคี้ยวหมากฝรั่งอย่างไม่ใส่ใจ

ว่าแต่...ทำไมวันนี้หมอนี่ไม่ห้ามฉัน =_=^ แผนดินจะถล่มรีเปล่า ทุกทีเวลาเห็นฉันเคี้ยวหมากฝรั่งคาอยู่ในปาก หมอนี่จะพูดอยู่แค่คำเดียวว่า...คาย -*-

แต่ก็ช่างเถอะ ชี้เกียดคิด

"ฉันจะเลี้ยงไอติมเธอ วิซาละ 1 ถ้วย"

"วิซาท่ตกใส่เปล่า *O*" ฉันถามขึ้นทันควัน

"งั้นฉันจะตั้งเงื่อนไขขึ้นมาทำไมล่ะยัยบ๊อง -_-"

เซลโลทำหน้าที่เอื่อมโลก
ก่อนจะเอามือตั้นๆ หัวฉัน

"งั้นนายก็หมายถึงวิซาท่ผ่าน -_-"

"อืม"

"อ่ามहितโหด ใครจะทำได้ =[]=" ฉันบ่นขึ้นเบาๆ ก็จริงนี่ เงื่อนไขหมอนี่รับยากเสมอจริงๆ

"ก็แล้วแต่เธอ...ฉันไม่ได้ห้าม"

"นั่นก็ตกลง" ฉันรีบตอบตกลง อย่างน้อยฉันคงไม่ตกพวกวิชาที่ไม่ใช้วิชา
หลักหรอก --^...มั้ง

"ว่าแต่อยู่บ้านก็พาก็ต้องทดสอบกีฬาที่ลงเรียนด้วยไม่ใช่หรือ"

"=_^" หลังจากสอบเสร็จครั้งนี้โรงเรียนจะจัดงานกีฬารุ่น ซึ่งจะแข่งเฉพาะ
นักเรียนบ้านกีฬา และถือเป็นการสอบไปในตัวเลย"

"เธอลงกีฬาอะไร"

"ฮอกกี้" ฉันตอบกลับไปสั้น ๆ

"อย่างเธอเนี่ยนะ --"

"ทำไม" อย่ามาแหวะฉันอีกนะ T^T๐

"เปล่า ไม่มีอะไร" พุดจบนายเซลโลก็เบือนหน้าไปทางกองหนังสือที่นุ่ม ๆ
กันอยู่แล้วหยิบเล่มหนึ่งในกองนั้นขึ้นมา

"เออละ เรามาเริ่มที่ฟิสิกส์"

"=๐=zZ" แ่ได้ยื่นชื่อก็อยากกลับแล้ว ฟิสิกส์ ๆ ให้นาย ฉันเกลียดวิชานี้
มาก ๆ เลย TT__TT;;

"ฉันอุตสาหให้เธอเคี้ยวหมากฝรั่งต่อหน้าฉัน --"

เกี่ยวอะไรด้วย...

"ไม่บอกให้คายแล้วหรือ"

"อยากเคี้ยวก็เคี้ยวไปเหอะ ฉันให้เธอเคี้ยวได้เพราะมันเป็นความสุขที่เธอ
อยากเห็นกรามตัวเองใหญ่ --" อีกอย่างเธอจะได้อ่านหนังสือรู้เรื่องด้วย" นาย
เซลโลอธิบาย ฉันหรีตามองเขาอย่างพิจารณา

ไม่ใช่อะไรหรอก

มันแปลก --^

แต่ก็ช่างเถอะ...

หลังจากนั้นนายเซลโลก็เริ่มถามคำถาม และทบทวนเรื่องสูตรต่างๆ กับ
การแก้โจทย์ให้ฉัน =_ ด้วยความเก่งกาจเหมือนไม้ซ่นนักเรียนชั้น ม.6 คณิตก็เก่ง
วิทยุก็เทพ อังกฤษก็โคตรเทพ นายแบกพวกนี้ไว้ในหัวได้ยังไง

"ทำไมนายถึงเก่ง --" ฉันถามขึ้นในขณะที่เรากำลังติววิชาเคมี

"เพราะฉันเก่งไง"

"แล้วนายแบกพวกนี้ไว้ในกะโหลกเธอ"

"-- สมองไม่ใช่กะโหลก"

"แบบนี้หนักหัวตายเลยอะดิ = _____ =; ;"

17

ผลคะแนนการสอบของ xxx xxxx ชั้น ม.5/A No.xx

คณิตศาสตร์พื้นฐาน 14.5 ตก

คณิตศาสตร์เพิ่มเติม 16

เคมี 15.5

ชีววิทยา 14 ตก

ฟิสิกส์ 14.5 ตก

สังคม 16.5

อังกฤษ 18

หมายเหตุ คุณครูประจำวิชาจะเป็นผู้ดำเนินการสอบซ่อม

--

--*

--***

--*****

แกรบๆ แกรบๆ

พี่ว~

ฉันมองตามเศษกระดาษที่ลอยไปตกข้างๆ ถึงชยะ ก่อนจะตามเข้าไป กระที่บซ้า

ตก 3 วิชา!!~

อ้ากกก ไ้้้คิดกับฟิสิกส์เหลืออีกแค่ 0.5 ก็เจผ่านแล้ว T^T ทำไม่ยอมให้ผ่าน~ แถมยังเน้นตัวหนาประจาน เท่านั้นไม่พอ ยังขีดเส้นใต้ย้ำอีก เออ รู้แล้วว่า

